

מקור המאמר בזוהר פרשיות בלק דף רב ע"א
העוסק בתורה ניצל אפלו בזמן מגיפה

עוד פתח ואמיר, (דברים כ) כי תצורך אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתקפה וגוו. כמה טובים הם זרכי ושבילי התורה, שחרי בכל דבר ודבר יש כמה עצות, כמה מרגליות לבני אדם, כמה מרגליות שמאירות לכל צד, ואין לך דבר בתורה שאין בו כמה גנות מאירים לכל צד. פסוק זה הוא פשוטו, ויש בו כדי מדרשו, ויש בו חכמה עליונה להזהיר למי שאריך. אשר הלקו מי שמשתדל בתורה תמיד.

מי שמשתדל בה, מה כתוב בו? (תהלים א) כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה, והיה בעץ. למה זה סמוך לזה? אלא מי שמשתדל בתורה יומם ולילה, לא יהיה בעץ יבש, אלא בעץ שתול על פלגי מים. מה אילן יש בו שרשים, ויש בו קלפות, ויש בו מות, ויש בו ענפים, ויש בו עלים, ויש בו פרחים, ויש בו פרי - שבעה סוגים אלו עלים לשבעה

תו פתח ואמר, (דברים כ) כי תצורך אל עיר ימים רבים להליחם עליה לתקפה וגוו, כמה טבין אינון ארוחין ושבילין באורייתא, הכא בכל מלאה ומלה, אית כמה עיטין, כמה טבין לבני נשא, כמה מרגלאן דכא מנהרין לכל סטר, ולית לך מלאה באורייתא, דלית בה כמה בויצני מנהרין לכל סטר. האי קרא אליו כפום פשיטה. אית ביה כפום מדרישה. אית ביה חכמתא עלאה, לאודהרא למאן דאצטרא. זאה חולקיה מאן דאשtradל באורייתא תדייר.

מאן דאשtradל בה, מה כתיב ביה, (תהלים א) כי אם בתורתך חפצך ובתורתך יהגה יומם ולילה, והיה בעץ. אמר ר' סמיד לדא. אלא מאן דאשtradל באורייתא יומם ולילה, לא יהיה כאעה יבישא, אלא בעץ שתול על פלגי מים. מה אילן אית ביה שרשין, אית ביה קליפין, אית ביה מוחא, אית ביה ענפין, אית ביה טרפין, אית ביה פרחין, אית ביה איבא. שבעת זיגין אילן, סלקין לשבעה עשר, לשבעין. אוף מלין באורייתא אית ברה פשטה דקרה. דרשא. רמז, דכא רמייז חכמתא. גימטריות. רזין טמירין. רזין סתיימין אילן על אילן. פסול ובשר.

טמא וטהור. איסור והיתר. מכאן ולהלאה, מתרפשתן ענפין לכל סטר. והיה כעוץ ודקאי, וכי לאו לאו איהו חכם בחכמתא.

תא חזי, כמה חביבין איפון דמשתדרלי באורייתא קמי קדשא בריך הוא, ואפילו בזמנא דדיןא תליא בעלמא, ואתייהיב רשו למחללא לחבלא, קדשא בריך הוא פקיד ליה עלוייהו, על איפון דקא משדרלי באורייתא. והבי אמר ליה קדשא בריך הוא, כי תצורך אל עיר, בגין חוביון סגיאין דחטאנו לקפאי, ואתחייבו בדיןא.

ימים רבים, מאי רבים. (תלתא יומא, דא בתר דא, אקרי ימים רבים, אוף הכא כי תצורך אל עיר, ימים רבים) **תלתא יומין,** דא בתר דא, **דאשׁתמודעא דבר במתה.** מונלו דים רבים **תלתא יומין איפון,** דכתיב, (ויקרא ^{טו}) **ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים.** וכי ימים רבים איפון. אלא **תלתא יומין דא בתר דא,** אקרי ימים רבים. אוף הכא כי תצורך אל עיר ימים רבים, **תלתא יומין דא בתר דא,** **דאשׁתמודעא דבר במתה.** תא ואפקיד לך על כל בני ביתך. לא תשחית את עצה, דא תלמיד חכם דדא איהו במתה, דאיהו אילנא דחזי, אילנא דיהיב איבין. **שלשה ימים** רביים - שלשה ימים זה אחר זה שנודע דבר בעיר. בא ואצקה על (^{כל}) בני ביתך לא תשחית את עצה - זה תלמיד חכם שהוא בעיר, שהוא עז החיים, אילן שנוטן פרות.

עשר, לשבעים, גם דברי תורה יש בהם פשוט המקרה, דרש, רמז שרומו חכמה, גימטריות, סודות טמירים, סודות נסתרים אלו על אלו, פסול וכשר, טמא וטהור, אסור והתר. מכאן ולהלאה מתרפשתים הענפים לכל צד, והיה כעוץ ודקאי. ואם לא אין חכם בחכמה.

בא וראה כמה חביבים אותם שמשתדרלים בתורה לפני הקדוש ברוך הוא, שאפלו בזמן שהדין תלוי בעולם וננתנה רשות למשחית להשחתה, הקדוש ברוך הוא מצוה עליהם, על אותם המשדרלים בתורה, וכך אומר להם הקדוש ברוך הוא: כי תצורך אל עיר, בגין החטאיהם הרבה שחתאו לפני והתחייבם בדין.

ימים רבים, מה זה רבים? שלשה ימים זה אחר זה נקראו ימים רבים. אף כאן כי תצורך אל עיר ימים רבים) **שלשה ימים זה אחר זה שנודע דבר בעיר.** בגין לנו **שימים** רבים הם שלשה? שפטוב (ויקרא טו) ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים. וכי ימים רבים הם? אלא **שלשה ימים** זה אחר זה נקראים ימים רבים. גם כן, כי תצורך אל עיר ימים רבים רביים. ואם בני ביתך לא תשחית את עצה - זה תלמיד חכם שהוא עז החיים, אילן שנוטן פרות.

דבר אחר את עצה - אותו שנותנו עצה לעיר להנצל מן הדין ומלמד אותם הרה שליכו בה, ועל זה לא תשחית את עצה לנדה עליו גרזון. לנדה עליו דין, ולא להושיט עליו חרב לוחתת, חרב שנונה, אותה שהורגת שאר אנשי העולם. כי ממנה תאכל. וכי אותו מhabל יכול ממנה? לא. אלא כי ממנה תאכל, אותו סלע קשה, אותה שבל רוחות חזקות וקדשות יוצאות ממנה, שאין הנהו ותאו להרוח הקדש בעולם זהה אלא תורתו של אותו צדיק. כביכול הוא מפרנס אותה וננתן

לה מזון בעולם הזה יותר מכל קרבנות דעלמא.

ספר אור הזוהר (עמוד 320)

פָּשַׁר הַרְבֵּר: בָּשָׁנָת שִׁיחָ' רָצָו לְהַרְפִּים סְפִּרְיֵי הַזֹּהֶר הַקָּדוֹשׁ, וְקָמוּ אֲוֹגְדּוֹלִים וּרְבִים שָׁהָרְעִישׁוּ לְבָלְתִּי לְפָרָץ גַּדֵּר הַרְאָשׁוֹנִים לְהֹצִיא אֲוֹרְדְּרִים סְתוּמִים וְחַתּוּמִים אֲשֶׁר נָגְנוּ וְלֹא רָאוּ אוֹרְמִים קְרֻמוֹנִים, וּבְלִשּׁוֹן הַרְבֵּר רְבִי יִצְחָק דְּלִטְאָשׁ בְּפְסָק דֵין הַגּוֹפֵר לְעֵיל: "אָרֶץ רְעֵשָׁה אֲפַרְשָׁם וְינְעוּ אֲמֹת הַסְּפִים מְקוּלָה קְפּוֹרָא וְאָמַר שָׁאי טָבָה לְהֹזִיא הַרְבִּים הַסְּטוּמִים וְהַחֲתוּמִים אֶל הַפְּרוֹסּוֹם וְלִפְרָץ גַּדְרָה הַרְאָשׁוֹנִים אֲשֶׁר נָגְנוּ בָּאוֹצְרוֹתֵיכֶם וּבֵית נְכָאתֶם, לֹא רָאוּ אוֹרְמִים קְרֻמוֹנִים" וְגַם מִפְנֵי קְרַדְשָׁתוֹ הַגְּדוֹלָה וְהַנּוֹרָא לֹא כָּלָם רְאוּיִים אָלוּי.

הַגְּדוֹלִים הַנּוֹבִרים לְעֵיל הַבְּיאָו רְאוֹת לְדִבְרֵיכֶם מִמְּאֶמֶרְךָ הַכְּמִינָה וּבְרוֹנָם לְבָרְכָה וּמִדְבָּרֵי רְבִי שְׁמַעַן בָּן יוֹחָנָן בְּעַצְמָו בְּזֹהֶר הַקָּדוֹשׁ, שָׁאי לְגָלוֹת וּלְפָרָסָם סְתִּיר תּוֹרָה.

וּמְעֵיר הַשֵּׁם אֶת רְוחוֹ שֶׁל הַרְבֵּר רְבִי יִצְחָק דְּלִטְאָשׁ, שְׁהִיא אֶחָד מִיחִידֵי גָּאוֹנֵי הַדּוֹר הַהוּא, וְאוֹר חִיל וּכְתָב פְּסָק דֵין "לְתַבּוֹן הַמְּעוֹת וְהַרוֹויָם לִישָׁר, לְהַשִּׁיב אֲמָרִים נְכוֹחִים, דִּבְרִים הַמִּתְשִׁיבִים עַל הַלְּבָב", וּמִשִּׁיב עַל בְּלֵדְרֵי הַמְּקַשִּׁים, וּמִבְקָשׁם "אֵל תַּבְטֵח עַל שְׁקָר וְאֵל תַּשְׁעַע עַל מִשְׁעַנְתָּךְ נְגַהָּ רְצִוָּן", וּמִשְׁיבָן מְלִין וְאֶת טַעַנּוֹתֵיכֶם מִבְחִישׁן אֶחָת לְאֶחָת.

אַחֲר שִׁיצָא פְּסָק דֵינוֹ הַגּוֹפֵר שְׁקָטוֹ עָוֹלָם, קִימָו וּקְבִּילָו עַלְיהֶם אֶת פְּסָק-הַדִּין, וְהַרְפִּיסוּ אֲוֹר סְפִּרְיֵי הַזֹּהֶר, וְלִבְנֵו זְכָה וְנִדְפֵס פְּסָק דֵין זֶה בְּרִישׁ סְפִּרְיֵי הַזֹּהֶר.

וּכְתָב הַחִידָ"א (שם הַגְּדוֹלִים, מִעֲרְכַת סְפִים, עֶרֶך סְפִרְיֵי חִשְׁקָשׁ שְׁלָמָה), שְׁהַרְבָ מְשָׁה זְכָوتָא בּוֹתֵב בְּשָׁם מוֹרִינוּ הַרְבֵ חיִים וַיְתַאל וּבְרוֹנוּ לְחַיִי הַעֲלָם הַבָּא, זֶה לְשׁוֹנוֹ: אָמָר לֵי מָרוּ זְכָרוּ לְחַיִי הַעֲלָם הַבָּא [הָאָרָי זְכָרוּ לְבָרְכָה]. שְׁהַחֲכָם שְׁעָשָׂה פְּסָק לְהַרְפִּיס הַזֹּהֶר הִיא נִצְׁוֹזׁ שֶׁל צְדִיק וְחַסִיד גְּדוֹלָה וְקְדוּשָׁה וּרְאוּי לְכָל טָוב, וְלִכְנוּ עַלְהָ קְנָה בְּלִבְבוֹ וּכְתָב אָוֹר סְפָר הַזֹּהֶר, עד בָּאָן לְשָׁנוֹן. בְּד יְהָא קָרִיב לְיוֹמֵי מִשְׁיחָא אֲפִילוּ רְבִי דָעַלְמָא וּמִינֵן לְאַשְׁבָחָא טְמִירָין דְחַכְמָתָא [גַעֲרִים קְטָנִים יִמְצָאו אֲוֹצְרוֹת סְפִים חַשּׁוּבִים מִסּוּדּוֹת], בְּיָאו תִּהְמַלֵּא הָאָרֶץ דְשָׁה, דָרְך אַמְתָה. (וְרַחֲקָק א' דָף קי"ה).

דבר אחר את עצה, ההוא דִיהִיב עִיטָא לְמַתָּא, לְאַשְׁתּוּבָא מִן דִינָא, וְאַולִיף לְזֹן אַרְחָא דִיהִכּוֹן בָּה, וְעַל דָא לֹא תְשַׁחַת אֶת עצה לְגַדּוֹח עַלְיוֹ גַּרְזָן, לְגַדּחָא עַלְיהָ דִינָא, וְלֹא לְאַוְשְׁטָא עַלְיהָ חַרְבָא מְלַהְטָא, חַרְבָא מִשְׁפְּנָא, הַהִיא דְקַטְלָא לְשָׁאָר אַיְשָׁי דָעַלְמָא. בַּי מִמְּנוֹ תְאַכֵּל. וּבַי הַהִיא מְחַבָּלָא אַכְיל מִזְיָה, לֹא. אַלְאָ בַי מִמְּנוֹ תְאַכֵּל הַהִיא טְנָרָא תְקִיפָא, הַהִיא דְכָל רְוִיחָן תְקִיפִין וּקְדִישָׁין נְפָקִין מִנָּה, דְלִית הַנְּגָה וְתִיאוּבָתָא לְרוֹחָ קְדָשָׁא בְּהָאִי דָעַלְמָא, אַלְאָ אַוְרִירִתָא דְהַהִיא זְבָאת, בְּכִכּוֹל אַיְהוּ מִפְרְגָס לְה, וְיַהְיֵב לְה מְזֹנָא בְּהָאִי עַלְמָא, יִתְוַר מְכָל קְרַבְנִין דָעַלְמָא.